

Luc en Greet varen uit.
Ze hijsen de zeilen.
Trots en vrij aan het roer,
naar een bestemming nog onbekend.
Wij blijven achter op de kaai,
moeten de winden nu zelf trotseren,
bouwend op hun sterke wal.
Maar niet zonder deze gebeurtenis te
vieren,
want vieren geeft hoop,
kracht,
liefde
en
levensruimte.

N.a.v. hun pensioen hebben we op 28 en 29 september Luc en Greet gevierd. Het werd telkens een gezellig feest om onze waardering en dankbaarheid te tonen voor wat Luc en Greet hebben betekend voor de kinderen, jongeren, gezinnen en de medewerkers van Huize Levensruimte.

Voor de feestviering van 28 september hadden de kinderen, jongeren en hun begeleiders hun creatieve talenten ingezet. Op een vrij podium werden allerlei acts opgevoerd. Op 29 september waren (ex) medewerkers, bestuurders, sympathisanten van Huize Levensruimte en ook collega's van andere organisaties uitgenodigd om mee te vieren. We geven hier een verkorte weergave van wat er aan fijne herinneringen werd bovengehaald en aan waarderende woorden werd uitgesproken.

Anja, teamverantwoordelijke, begon als pas afgestudeerde opvoedster zowat gelijktijdig met Luc en Greet in Levensruimte. Zij schetst het parcours dat Luc en Greet gedurende ongeveer 35 jaar hebben doorlopen in de organisatie. In 1989 startten zij als inwonende begeleiders in het 'derde home'. Toch begon de eerste werkweek aan zee in villa Hoogland te Oostduinkerke.

'Je kan hier dus spreken van een zee-doop en hier is dan ook meteen jullie zee-verhaal begonnen. Elk jaar hadden jullie je vaste standje voor de verkoop van crêpe papieren bloemen op het strand, eerst met jongeren van de eigen groep, later ook met jongeren vanuit gans de voorziening. Met heelder groepen hebben jullie daar legendarische memories gecreëerd waar jongeren nu nog over praten.'

Van die 10 jaar dat zij als inwonend koppel het reilen en zeilen van een groot gezin onder hun vleugels namen *'Spreken begeleiders van toen over een warm opvoedingsklimaat, jullie eigen kinderen tussen de anderen, jullie eigen ouders, zussen of broer die gewoon langskwamen. Het woord SAMEN komt in elke zin voor als ze over jullie spreken. Ze zagen jullie recht blijven op moeilijke momenten en elke dag investeren in de toekomst van de jongeren die bij jullie verbleven.'*

Luc, die na verloop van tijd gestopt was binnen zijn vroegere werksituatie, zette zich in Levensruimte in verschillende functies in, om dan na het overlijden van pater De Groot, te starten als directeur.

Greet, die de opleiding 'gezinsbegeleider en gezinsgericht werken' had gevolgd opende de deur van Levensruimte als 'gezinsvervangende' voorziening voor het samenwerken met de ouders als medestanders. Zij nam ook verschillende jaren de taak van eerste begeleider en zorgcoördinator binnen de voorziening op zich. En ze bouwde de werking van ADKRA mee uit tot wat ze nu is.

'Wat ons vooral is bijgebleven, is de authentieke manier waarop jullie je plaats innamen binnen de voorziening. Er wordt met heel veel warmte over jullie gepraat.'

Jullie konden heel goed de sfeer aanvoelen en tegemoet komen aan de noden van dat moment. Er kon gelachen worden, er werd al eens gek gedaan, ..., maar waar nodig boden jullie structuur en houvast in het dagelijkse leven van de jongeren, was er plaats voor verdriet en troost en boden jullie de rust op momenten dat die zo nodig was.

Tussen alle nieuwe opkomende methodieken en strekkingen bleven jullie de basiszorg en de dagdagelijkse structuur voor onze jongeren als één van de belangrijkste fundamenten zien die nodig waren waarin jongeren zich konden ontwikkelen.'

Onze slogan, "er zijn omdat jij het bent, omdat jij het bent, er zijn" is dan ook niet zomaar ontstaan tijdens jullie periode in Levensruimte. Het is waar jullie voor staan. Een stevige fundering die jullie ons nalaten, die wij zullen omarmen, koesteren en levend blijven houden zodat gisteren en vandaag de basis zullen zijn in ons handelen voor de dag van morgen, overmorgen en volgend jaar.'

Bert, orthopedagoog, was verschillende jaren mede directielid, samen met Luc en Greet.

'Luc is, zoals eerder gezegd, een heel goed mens. Steeds in de weer om anderen te helpen. Met die openheid en warmte kleurde Luc het klimaat in Huize Levensruimte. Het menselijke contact stond voorop. De deur steeds open voor de medewerkers, de kinderen en jongeren, de burens, enz. Daarnaast is Luc ook iemand die tevreden is met wat er is en daardoor niet steeds op zoek is naar ... (vernieuwing, beter, anders) ... daarin verschilt hij sterk met Greet (onrustig en ongeduldig om dingen in praktijk om te zetten) en mezelf (steeds nieuwe opportuniteiten en verbetering nastreven). Als directeur heb ik het hem niet makkelijk gemaakt. Ons brein werkt anders. Ik denk dat ik wel goede ideeën had en ze ook logisch kon onderbouwen. Luc wist - neen, voelde - beter aan wat haalbaar was. Ik bedoel dan niet meteen in het middenverhaal - ook al kon hij ons met beide voeten in de realiteit zetten en zat de 'ja, maar ...' in mijn allergie. Hij voelde wat er kon werken in zijn organisatie. Al enkele jaren besef ik dat dat een gave is en ik wat beter had moeten luisteren. Luc zijn keuzes waren misschien meer ingegeven vanuit emotie, maar soms ligt dit dichterbij de realiteit. Een mooie les voor mij om te leren.

Greet, dat is een ander verhaal / het omgekeerde verhaal, zeg maar ... mijn maatje in tal van zotte ideeën. Ook een ander brein (en daar zijn we waarschijnlijk allebei blij om), maar sommige sporen lijken toch hetzelfde te lopen. Niet veel nodig om elkaar te verstaan. Time-outs, bemiddelingsfeestje tussen begeleiders en jongeren, ouderwerking Vlaams-Brabant, ACHT, R&W-trainingen, enz. Bovenal mijn compagnon in de oprichting van ADKRA ... zonder Greet, geen ADKRA. Ik had haar vaak nodig om te springen.

Ik heb Luc en Greet zo vaak samen bezig gezien: op vergaderingen, in de wandelgangen, tijdens opbrengstactiviteiten, aan zee en op onze weekendjes en reizen. Ze zijn beide zo anders ... zo mooi.'

Dagmar en Laure, zoon en dochter van Luc en Greet, moesten tijdens het inwonen in home 3 hun ouders delen met de andere kinderen en jongeren die in het home verbleven. **Dagmar** was bereid om te komen vertellen hoe hij dit alles ervaren heeft. Hij kijkt enerzijds terug als het kind Dagmar en anderzijds als de volwassen man Dagmar. Het kind Dagmar geeft een positieve getuigenis over de leuke tijd die hij als kind tussen de andere kinderen heeft beleefd ('in de leefgroep was er altijd reuring') en tegelijk toch ook de behoefte en gelegenheid had om zich te kunnen terugtrekken op een eigen stekje. Als volwassen man sprak hij zijn bewondering uit voor en dankbaarheid t.a.v. zijn ouders.

'De volwassen man denkt, zeker nu ik zelf ook vader ben, voornamelijk aan de ongelooflijk moeilijke opdracht die mijn ouders moeten hebben gehad.

Enerzijds de kinderen van levensruimte een zo fijn mogelijke thuis proberen te geven en anderzijds ook ouder zijn voor Laure en mij.

Voor mij is de aandacht verdelen tussen mijn 2 kinderen soms al een opgave, laat staan tussen de kinderen van de leefgroep onderling en Laure en mij er nog bij.

Maar nooit heb ik het gevoel gehad dat ik door in Levensruimte op te groeien, te weinig liefde of genegenheid heb gehad van mijn ouders. Dus bij deze wil ik niet alleen mijn dank, maar ook bewondering uitspreken dat jullie dit toch maar mooi voor elkaar hebben gekregen.'

Lode verbleef als **jongere in home 3** bij Luc, Greet, Dagmar en Laure. Hij getuigde tijdens het veertigjarig bestaan van Levensruimte over de periode dat zij afscheid namen als inwonend echtpaar van home 3.

'Het was een emotioneel moment, maar desondanks was er een grote geruststelling, ze zouden verhuizen, maar ze blijven in de buurt. Ze verhuizen naar hun nieuw huis in Averbode, maar blijven beide werkzaam in Levensruimte, ze blijven in de buurt en we gaan ze nog regelmatig zien.'

Tijdens de huidige viering vult hij aan:

'Ze blijven in de buurt en we gaan ze nog regelmatig zien' ... dat vat het voor mij gewoon samen.

Op een paar jaar tijd waren jullie voor mij uitgroeid tot een rots in de branding, een steun, een toeverlaat. Een band die in de jaren erna alleen maar sterker is geworden, maar niet alleen met jullie 2, ook met Dagmar en Laure, en de rest van jullie familie. Zo sterk zelfs dat ik me een stuk van jullie familie ben gaan voelen en ik weet dat dat absoluut ook wederzijds is!

Ook weet ik ondertussen dat ik absoluut niet meer moet vrezen dat ik jullie niet meer ga zien.

We gaan elkaar absoluut nog terugzien, maar ... ik weet dat gepensioneerden een zeer drukke agenda hebben ... wacht ... dat is niets nieuws is voor jullie. Maar toch had ik al graag een moment afgesproken ergens eind augustus 2024. Want dan hebben we een jubilee te vieren ... dan kennen we elkaar 30 jaar. Iets wat we niet zomaar voorbij kunnen en mogen laten gaan, en ik zou alvast zeggen: we doen er nog MINSTENS nog evenveel jaren bij!!!

Als **voorzitter van de raad van bestuur** van Huize Levensruimte nam **Michel Brandhof** het eindwoord.

'Gedurende zijn hele loopbaan als directeur/afgevaardigde bestuurder heeft Luc het levenswerk van Pater De Groot verder gezet in de geest en met de doelstellingen die hij hem had aangeleerd.

Greet was zijn onvoorwaardelijke steun en toeverlaat.

Een vlotte samenwerking met de Raad van Bestuur en ik denk hier aan mijn voorganger wijlen Rik Dockx die gedurende meer dan 40 jaar voorzitter was, heeft ertoe geleid dat Huize Levensruimte is wat het nu is.

Luc was een directeur met het hart op de juiste plaats.

Goed doen voor anderen, het goede in de anderen opzoeken, steeds klaar staan om anderen te helpen, en/of te steunen.

Met die openheid en warmte kleurde Luc samen met Greet, het klimaat in Huize Levensruimte. Het menselijk contact en de empathie stonden voorop. Zijn deur stond steeds open voor de medewerkers, de kinderen, de jongeren, de burens, ...

Luc was geen manager, geen baas, geen strateeg, geen gewiekst persoon die de kansen zou grijpen waar ze liggen. Neen, gewoon goed doen was zijn drijfveer.'

'En Luc, gaat die nu permanent met vakantie? Neen.

Vooreerst gaat hij nog vele jaren als bestuurder maar ook als afgevaardigd bestuurder van Huize Levensruimte de dagelijkse werking opvolgen. Zo zal hij zijn expertise, zijn kennis, zijn ervaring, zijn warmte en diep menselijke gevoelens, verder doorgeven aan het team dat nu aan het roer staat onder leiding van Elly.'

Bedankt om er te zijn voor ons

33 jaren van mijn leven,

Ruimte geven om te leven,

Ruimte nemen om te leven

Ruimte laten leven

Zoeken alleen en ook samen

Zoveel kleine en grote zorgen

Zoveel kleintjes en zoveel grootjes

Zoveel wel en zoveel niet

Zoveel moois en liefs, levendvullend

Zoveel jaren zo gewoon

Zoveel mooie mensen, zoveel hoop

Zoveel leed en zoveel verdriet

Zoveel willen maar niet kunnen

Samen vechten voor verschil : heel klein en heel soms groot

33 jaren zo mooi en soms ook zo'n afschuwelijke zoi

Zoeken naar hoop

Steeds opnieuw en opnieuw

Dank aan alle mooie mensen die we tegenkwamen

op dit wondermooie pad, die in ons geloofden, die mee

levensruimte maakten voor heel veel kwetsbare gezinnen

Dank ook aan onze kinderen en familie, onze hartsvrienden

die mee op pad zijn gegaan en ons op zoveel momenten

hebben moeten delen en misschien ook missen

Bedankt om samen met ons wat verschil te maken

Greet

Beste Greet en Luc

Onlangs werd mij gevraagd om hier iets te komen vertellen over de periode dat ik bij jullie in het home heb mogen wonen, wie jullie voor mij zijn geweest en **nog** zijn ... dan had ik zoiets van: "hoe begin je aan zoiets?"

We hebben in al die jaren dat we elkaar kennen al zoveel samen meegemaakt en voor elke herinnering die ik hier nu zou aanhalen doe ik zoveel andere herinneringen oneer aan.

Vandaar ... geen herinneringen ... maar ter illustratie zou ik graag een aantal passages citeren uit de tekst die ik heb geschreven naar aanleiding van het 40 jarig bestaan van Huize Levensruimte in 2007. De eerste passage gaat over mijn ervaring de eerste dagen in Levensruimte (augustus 1994):

"Een nieuwe dag, een nieuwe school, nieuwe regels, weer nieuwe mensen ... het is toch wel heel veel dat op je afkomst in een paar dagen. Het is allemaal wennen, je leeft van dag tot dag. Stilletjes aan begin je al het nieuwe gewoon te geraken. Je legt je erbij neer dat je in een instelling zit, maar ziet het goede ervan in. Je bent misschien niet thuis, maar je krijgt wel een stabiele omgeving om je heen. En mensen die klaarstaan mocht je met iets zitten en die je steunen.

Uiteindelijk leer je een hele hoop nieuwe mensen kennen, je maakt nieuwe vrienden en met bepaalde mensen bouw je een heel intieme band op. Een band die na zoveel jaren nog even sterk is."

Wat verder in die tekst staat ook nog over de periode dat jullie afscheid namen als inwonend echtpaar van home 3.

"Het was een emotioneel moment, maar desondanks was er een grote geruststelling, ze zouden verhuizen, maar ze blijven in de buurt. Ze verhuizen naar hun nieuw huis in Averbode, maar blijven beide werkzaam in Levensruimte, ze blijven in de buurt en we gaan ze nog regelmatig zien."

"Ze blijven in de buurt en we gaan ze nog regelmatig zien" ... dat vat het voor mij gewoon samen.

Op een paar jaar tijd waren jullie voor mij uitgegroeid tot een rots in de branding, een steun, een toeverlaat.

Een band die in de jaren erna alleen maar sterker is geworden, maar niet alleen met jullie 2, ook met Dagmar en Laure, en de rest van jullie familie.

Zo sterk zelfs dat ik me een stuk van jullie familie ben gaan voelen en ik weet dat dat absoluut ook wederzijds is!

Ook weet ik ondertussen dat ik absoluut niet meer moet vrezen dat ik jullie niet meer gaan zien.

We gaan elkaar absoluut nog terugzien, maar ... ik weet dat gepensioneerd een zeer drukke agenda hebben ... wacht ... dat is niets nieuws is voor jullie ☺.

Maar toch had ik al graag een moment afgesproken ergens eind augustus 2024.

Want dan hebben we een jubilee te vieren ... dan kennen we elkaar 30 jaar (mompelend/fluisterend uitspreken). Iets wat we niet zomaar voorbij kunnen en mogen laten gaan, en ik zou alvast zeggen: we doen er nog MINSTENS nog evenveel jaren bij!!!

Bert

Ik heb maanden volgehouden dat ik vandaag geen speech zou geven ... vorige week heb ik een seconde getwijfeld, maar dat was ik eigenlijk al meteen weer vergeten, dinsdag ben ik plots overstag gegaan. Niet spreken zou betekenen dat ik teveel met mezelf bezig was en dat wou ik nu net niet.

Dus toch een woordje ... over een begin en een einde (of geen einde) Meer dan 25 jaar geleden, aangespoord door Ann (mijn vrouw), verstuur ik een brief (?) naar Huize Levensruimte om te polsen naar de mogelijkheden voor een vakantiejob. Ik krijg het antwoord dat ze geen studentenjobs hebben, maar wel vrijwilligers zoeken om mee naar zee te gaan. En dat ik op een zaterdagavond eens kon langskomen in Huize Levensruimte.

Wist ik veel ... ik kwam op een zaterdagavond, blijkbaar na een misviering, in hét centrum terecht. Een gezellige bijeenkomst van kinderen, jongeren, medewerkers, de buurt, enz. Iets waarvoor men nu projecten uitschrijft en personele middelen aanvraagt. Hoe eenvoudig kon het zijn?

Daar werd ik welkom geheten door Luc ... en dat open gevoel is nooit meer veranderd. Luc is simpelweg een 'goed mens', met het hart op de juiste plaats. Waar Greet die avond uithing, dat weet ik niet meer ... ongetwijfeld heeft ze me toen wel wat gepolst. Enkele weken later zat ik met hen - en volgens mij ook met Dagmar en Laure - voor een week of 10 dagen aan zee. Het begin van een mooi verhaal.

Ik heb er lang niet meer bij stilgestaan, maar daar in Oostduinkerke kreeg ik mijn eerste kansen en ontmoette ik mensen die in mij geloofden. En er zouden nog veel kansen volgen. Je kan studeren, maar Huize Levensruimte heeft me 'in het vak' opgevoed ... laten ontwikkelen tot wie ik nu ben.

Luc is, zoals eerder gezegd, een heel goed mens. Steeds in de weer om anderen te helpen. Met die openheid en warmte kleurde Luc het klimaat in Huize Levensruimte. Het menselijke contact stond voorop. De deur steeds open voor de medewerkers, de kinderen en jongeren, de burens, enz. Daarnaast is Luc ook iemand die tevreden is met wat er is en daardoor niet steeds op zoek is naar ... (vernieuwing, beter, anders) ... daarin verschilt hij sterk met Greet (onrustig en ongeduldig om dingen in praktijk om te zetten) en mezelf (steeds nieuwe opportuniteiten en verbetering nastreven). Als directeur heb ik het hem niet makkelijk gemaakt. Ons brein werkt anders. Ik denk dat ik wel goede ideeën had en ze ook logisch kon onderbouwen. Luc wist - neen, voelde - beter aan wat haalbaar was. Ik bedoel dan niet meteen in het middelenverhaal - ook al kon hij ons met beide voeten in de realiteit zetten en zat de 'ja, maar ...' in mijn allergie. Hij voelde wat er kon werken in zijn organisatie. Al enkele jaren besef ik dat dat een gave is en ik wat beter had moeten luisteren. Luc zijn keuzes waren misschien meer ingegeven vanuit emotie, maar soms ligt dit dichterbij de realiteit. Een mooie les voor mij om te leren.

Greet, dat is een ander verhaal / het omgekeerde verhaal, zeg maar ... mijn maatje in tal van zotte ideeën. Ook een ander brein (en daar zijn we waarschijnlijk allebei blij om), maar sommige sporen lijken toch hetzelfde te lopen. Niet veel nodig om elkaar te verstaan. Time-outs, bemiddelingsfeestje tussen begeleiders en jongeren, ouderwerking Vlaams-Brabant, ACHT, R&W-trainingen, enz. Bovenal mijn compagnon in de oprichting van ADKRA ... zonder Greet, geen ADKRA. Ik had haar vaak nodig om te springen.

Ik heb Luc en Greet zo vaak samen bezig gezien: op vergaderingen, in de wandelgangen, tijdens opbrengstactiviteiten, aan zee en op onze weekendjes en reizen. Ze zijn beide zo anders ... zo mooi.

De voorbije periode kreeg ik af en toe de vraag wat het met mij doet dat Luc en Greet op pensioen gaan. En ik heb daar vrede mee ... begon ik me gaandeweg af te vragen of dit wel normaal is, welke gevoelens ik onderdruk? Maar neen, het is oké. Ik kan terugblikken op hoge toppen die we als directieteam scheerden, kleine successen in trajecten die we liepen, enorm veel kansen en steun die ik kreeg ... en prachtige dagen aan zee. Ja, ik verzwijg hier de moeilijke momenten die we kenden en de patronen waarin we vastliepen ... maar ook dan was het respectvol en met zorg voor elkaar.

Ja, het is echt oké. Want we waren collega's, maar zijn - samen met mijn echtgenote - al lang vrienden.

Dagmar

Er wordt mij vaak gevraagd hoe het was om als gezin in Levensruimte te wonen.

Dit is voor mij een gekke vraag, gezien ik in mijn jonge jaren nooit echt anders heb geweten.

In de loop van de jaren ben ik er natuurlijk wel gaan over nadenken, wat ik er eigenlijk van vond.

De herinneringen die ik er aan heb zijn eigenlijk voornamelijk die van een heel gezellige tijd.

Als jong gezin zijn mijn ouders in leefgroep 3 komen wonen.

Ik was geloof ik rond de 2 jaar, Laure zat nog in de buik.

Ze zijn begonnen aan de zee in Oostduinkerke om daar bij wijze van sprak al even te wennen aan het leven met een groep kinderen. Pa en Ma (de ouders van mama) zijn toen die eerste keer meegegaan. Nadat ze mijn ouders eerst als licht gek hadden verklaard dat ze dit gingen doen met 2 jonge kinderen.

Maar papa en mama hadden hierover uiteraard uitvoerig nagedacht of dit wel de juiste keuze zou zijn. Nadat ze Kim en Nan Aarts over hun ervaringen hadden gesproken, hoe zij dit hadden gevonden als kind, hebben ze toch de beslissing genomen om dit te gaan doen.

Daar aan de zee werden ze soort van zonder voorbereiding voor de leeuwen geworpen, gezien de Pater (die zoals wellicht iedereen weet, Levensruimte heeft opgericht) vijf snel vertrok met de woorden, veel succes, dat lukt jullie wel.

Uiteindelijk denk ik inderdaad dat het wel goed zal zijn geweest, gezien ze 33 jaar later er nog steeds zouden werken.

Om weer terug te komen op de vraag, wat vond je er nu van zijn er eigenlijk 2 antwoorden in mijn geval.

Eentje van het kind Dagmar en eentje van de volwassen man.

Die van het kind is er eentje die het meestal zeer fijn vond. Welk kind vind 15 vriendjes en vriendinnetjes niet leuk om in huis te hebben en samen te spelen.

Omdat ik zo jong was, voelde hier opgroeien, als zeer gewoon en normaal. Ik had gewoon wat meer kinderen om me heen dan andere kinderen gewend waren. Dit viel enkel op wanneer ik bij andere kinderen ging spelen, want daar was het altijd zo stil.

In de leefgroep was er altijd reuring. De speelkamer werd elke dag omgebouwd tot burchten of er werd poppenkast gespeeld, buiten werd er gegokart, gefietst, verstoppertje gespeeld, in bomen geklommen.

Als er gegeten werd, wilde iwe het liefste zo snel mogelijk weer gaan spelen. Gaan slapen was natuurlijk niet leuk.

Die drukte en reuring was enerzijds leuk, maar af en toe voor mij persoonlijk ook wat teveel. Maar dan kon ik mij terugtrekken in onze living, waar de andere kinderen niet mochten komen.

Ook moest ik er soms aan wennen, dat mijn familie, een soort gemeenschappelijke familie geworden was en mijn oma en opa ook van de andere kinderen als oma en opa werden gezien. Maar mijn familie werd ook weer uitgebreid door de opvoeders en ander ondersteunend personeel, die bij ons op de groep werkten, dit voelde als extra nonkels en tantes. Zo blijven de bokes met choco van Suzanne nog altijd legendarisch.

Ik had kinderen om me heen die dezelfde leeftijd hadden, maar toch meestal oudere kinderen. En dit dan in wisselende samenstellingen. Dat was niet altijd prettig om sommige mensen te zien vertrekken en weer andere te zien komen. Maar in onze tijd waren er een aantal blijvertjes waaraan ik het meeste herinneringen heb.

Een paar dingen die me te binnen schieten:

In de kast gestoken worden door Franky, waarom? geen gedacht van. Hij vond het leuk en ik eigenlijk stiekem dan toch ook wel.

Gunther die ging oefenen voor wanneer de brandweer een blusoefeningen ging houden en daardoor zijn arm brak en niet mee kon doen met de oefening.

Een oosters verjaardagsfeest met loempia's en bijpassende hoedjes en kimono's voor Lode. In de bomen klimmen en racen met de fietsen en go-cars met Kevin.

Maar hier kunnen we nog een hele tijd over doorgaan.

Levensruimte was en is een deel van onze familie en een heel

belangrijk, onmisbaar gedeelte in het leven van ons gezin. Niet alleen de kinderen, maar ook de opvoeders en ondersteunend personeel.

De volwassen man denkt, zeker nu ik zelf ook vader ben, voornamelijk aan de ongelooflijk moeilijke opdracht die mijn ouders moeten hebben gehad.

Enerzijds de kinderen van levensruimte een zo fijn mogelijke thuis proberen te geven en anderzijds ook ouder zijn voor Laure en mij.

Voor mij is de aandacht verdelen tussen mijn 2 kinderen soms al een opgave, laat staan tussen de kinderen van de leefgroep onderling en Laure en mij er nog bij.

Maar nooit heb ik het gevoel gehad dat ik door in Levensruimte op te groeien, te weinig liefde of genegenheid heb gehad van mijn ouders.

Dus bij deze wil ik niet alleen mijn dank, maar ook bewondering uitspreken dat jullie dit toch maar mooi voor elkaar hebben gekregen.

Verder zie ik het als een enorme verrijking om hier opgeroep te zijn omringt door zoveel fijne mensen. Levensruimte is voor mij altijd een erom fijne omgeving geweest, zoals reeds gezegd een vergrote familie. Dit is in mijn optiek altijd de sterkte geweest van Huize Levensruimte, enerzijds een woonomgeving voor de ene, anderzijds een werkomgeving voor de andere. Maar er werd door de onderlinge sfeer wel een gevoel van eenheid gecreëerd.

Uiteraard besef ik zelf nu ook dat ik enorm bevoorrecht was om mijn ouders rond mij te hebben, waar alle kinderen in Levensruimte dit niet hadden/hebben. Waardoor het voor mij een heel andere uitgangspunt was dan de andere kinderen. Ik had geen bekommernissen en kijk dus voornamelijk terug op een heel positieve tijd.

Ik hoop echter dat wij als gezin indertijd toch een beetje warmte hebben kunnen geven aan iedereen die in die tijd bij ons heeft gewoond.

Nog steeds hebben wij veel contact met Franky en Lode. Dit zijn voor mij mijn 2 grote broers, waarvoor ik nog altijd dankbaar ben dat ik hen heb leren kennen en een hele fijne tijd mee heb gehad in Levensruimte. Ik ben dan ook enorm trots op wat zijn met hun leven hebben gedaan en aan het doen zijn.

Aan iedereen die nu in Levensruimte woont of werkt zou ik zeggen. Probeer vooral veel plezier te hebben met elkaar. Probeer het ondanks alle problematieken luchtig te houden. Het zijn zeker geen makkelijke situaties om verschillende karakters in 1 ruimte te hebben, maar er zijn altijd leuke momenten om aan terug te denken. Plezier zorgt voor samenhang en verbondenheid, iets wat iedereen kan gebruiken. Dit straalt je uit naar de kinderen die er wonen. Als ik 1 ding geleerd heb van mijn ouders is dat werk niet per se werk hoeft te zijn, maar dat je ook hierin ontzettend veel lol kan hebben.

Mijn ouders gaan op pensioen, wij gaan misschien ook wel mee op pensioen. Maar Levensruimte zal altijd een deel zijn van onze familie blijven.

Verandering kan eng zijn, maar ook een nieuwe kans.

Tijd nu voor een nieuwe generatie, tijd voor nieuwe ideeën, tijd voor nieuwe herinneringen, maar vooral tijd voor elkaar en tijd voor plezier. Dank je wel Levensruimte voor onze tijd hier, we zullen jullie niet snel vergeten.